

Redaksjonelt

Når dette nummeret publiseres har Norsk Antropologisk Forenings årskonferanse nettopp blitt avholdt i Oslo. Konferansens tema var «Det menneskelige terreng: Antropologi, akademi og samtid». Vår felles faglige arv ble feiret og gjort ære på slik antropologer helst gjør det: gjennom kritisk diskusjon.

Den norske antropologien har som kjent nylig gjennomgått en evaluering i regi av Norges Forskningsråd. Evalueringsrapporten (forfattet av fem antropologer rekruttert fra Danmark, Sverige, Finland, England og USA) berømmer oss for en sterk etnografisk tradisjon som er fundert på langvarige feltarbeider og som åpner for empirisk basert komparasjon. Den oppfordrer oss samtidig til å løfte blikket litt, til å søke å se med nye øyne på hverandres arbeider, fordi, som rapportens forfattere antyder, vi på denne måten kunne komme til å oppdage et uutnyttet potensial for teoriutvikling. Vår tradisjon lærer oss å sammenligne. Vi kan kanskje bli mer dristige når det kommer til å generalisere – og ikke minst, når det kommer til å publisere våre arbeider?

For å kunne tenke nytt, ja, for å kunne tenke i det hele tatt, trenger vi de redskapene vår vitenskapelige tradisjon gir oss. Vi trenger også å dele våre erkjennelser og arbeider med hverandre og med nye generasjoner, i slike viktige møter som blant annet årskonferansen er en arena for. Slike møter, som også kan oppstå ved at man leser hverandres tekster, gir oss anledning til å oppdage og se hva som kan være mulig å utvikle vi-

dere, hva som er viktig, og likt og forskjellig, ved etnografisk-antropologiske arbeider.

En dominerende diskurs for tiden er preget av markedsliberalistisk optimisme, til tross for finanskrisen og nedgangstider mange steder. Tellekanter, rapporteringer, og fagevalueringer er likeså blitt en del av den akademiske hverdagen.

Keith Harts plenumsforedrag på den nevnte årskonferansen om økonomisk antropologi, finanskrisen, og konflikter i verden i dag var i denne sammenhengen tankevekkende. Hart diskuterte fremveksten av konfliktskapende økonomiske forskjeller, men han fremhevet samtidig betydningen av ideen om en globalt gyldig målestokk som eksisterer uavhengig av sosiale ulikheter. Han trakk linjene til antropologiske teoretikere som har vært opptatte av hvordan menneskelige relasjoner kommer til uttrykk i arbeidspraksiser, standardiseres i verdier, og virkeliggjøres gjennom former for bytte eller utveksling i sosiale fellesskap.

For at antropologien skal kunne fortsette å bidra med vesentlige perspektiver på vår samtid, er det en forutsetning at vi deltar i faglige utvekslinger i ulike former for fellesskap. Gjennom samtaler, gjennom forelesninger og på seminarer, gjennom bruk av massemedia, og gjennom vitenskapelig publisering, nasjonalt og internasjonalt. Det er i mangfoldet av møter at viktige tanker – noe betydningsfullt, noe nytt – kan oppstå. Vi er alle avhengige av et levende faglig fundert fellesskap.

I dette nummeret har vi følgende bidrag til den pågående antropologiske samtalen: Elisabeth L'orange Fürst skriver om migrasjon og diskurser om kjønn i Moldova og i Norge i artikkelen «Savnet av mor – i Moldova. Arbeidsmigrasjon, kjønn og omsorg i komparativt lys»; Susanne Ellen Brandtstädter undersøker i artikkelen «Kronglete moderniteter på den kinesiske landsbygda» erfaringen av utviklings- og endringsprosesser på den kinesiske landsbygda; og Kjell Olsen skriver i artikkelen «Fefo, reinsdyr,

og andre vederstyggeligheter: Om urfolk, staten og finnmarkingene» om viktige endringer i dagens Finnmark.

Vi har også gleden av å presentere et lengre intervju gjort på engelsk av Marit Melhuus og Marianne Lien med Marianne Gullestad seint i 2007. I tillegg presenterer vi i dette nummeret syv bokomtaler. God lesning!

Ingjerd Hoëm og Christian Krohn-Hansen